

Nr 43

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om undantagande från beskattning av vinst, som beror på penningvärdets fall, m. m.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 36 av herrar *Sundin* och *Eric Carlsson* samt II: 87 av herr *Larsson* i Hedenäset, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning rörande undantag från realisationsvinstbeskattningen vid egnahemsförsäljning i enlighet med vad i motionerna anförts;

2) de likalydande motionerna I: 296 av herrar *Ringaby* och *Schött* samt II: 365 av herr *Björkman m. fl.*, vari hemställts, "att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning angående sådan ändring i skatteförfattningarna, att vinst, som enbart beror på penningvärdets fall, i möjligaste mån kan undantagas från beskattning"; samt

3) de likalydande motionerna I: 416 av herr *Lundström m. fl.* och II: 441 av herr *Ohlin m. fl.*, vari hemställts "att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om översyn och förslag om reformering av reglerna för beskattning av realisationsvinst vid försäljning av egna hem i syfte att underlätta rörligheten på arbetsmarknaden".

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför inte lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I:36 och II:365 samt — beträffande motionerna I: 416 och II: 441 — till motionen II: 440.

Enligt 35 § kommunalskattelagen skall till skattepliktig intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet räknas vinst å avyttring av fastighet (realisationsvinst) under förutsättning att fråga är om icke yrkesmässig avyttring (yrkesmässig avyttring av fastighet hänföres till rörelse), att säljaren förvärvat fastigheten genom köp, byte eller därmed jämförligt fång, samt att fastigheten varit i den skattskyldiges ägo under mindre än tio år (i fråga om strömfall femton år).

Realisationsvinst beskattas i sin helhet endast då avyttrad fastighet innehafts mindre än sju år. I övrigt begränsas skatteplikten till viss del av vinsten efter en fallande skala. Såsom skattepliktig realisationsvinst räknas nämligen vid avyttring av fastighet:

om fastigheten innehafvs	
mindre än 7 år	100 % av vinsten
7 år men mindre än 8 år	75 % „ „
8 „ „ „ 9 „	50 % „ „
9 „ „ „ 10 „	25 % „ „

Beträffande realisationsvinst vid avyttring av strömfall gäller motsvarande reduktion under trettonde, fjortonde och femtonde åren av innehavstiden.

Från skatteplikt är undantagen vinst, som uppkommit genom att egendom tagits i anspråk genom expropriation eller liknande förfarande eller eljest avyttrats under sådana förhållanden, att tvångsförsäljning måste anses vara för handen. Dock föreligger skatteplikt enligt eljest gällande grunder därest det skäligen kan antagas, att avyttringen skulle ha ägt rum även om tvång ej förelegat.

Ytterligare undantag från skatteplikt tillkom genom beslut av 1959 års riksdag. Till 35 § kommunalskattelagen fogades nämligen därvid bestämmelse om skattefrihet för realisationsvinst vid avyttring av fastighet i samband med åtgärder för jordbrukets eller skogsbrukets yttre rationalisering. För det fall att fastighetsägaren i samband med sådan rationaliseringsåtgärd förvärvar annan fastighet i den avyttrades ställe, infördes vidare regler som i huvudsak kan sägas innebära att förvärvet inte skall anses som nytt fång vad beträffar realisationsvinstbeskattningen. Vid avyttring av den nyinköpta fastigheten skall alltså frågan om skatteplikt för realisationsvinst bedömas med utgångspunkt från tiden för förvärvet av den ursprungliga fastigheten och från arten av sistnämnda fång.

De i förevarande motioner upptagna spörsmålen har tidigare i viss utsträckning varit föremål för riksdagens uppmärksamhet, senast vid 1959 års riksdag. I därvid väckta motioner yrkades skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning, syftande till sådan ändring i skatteförfattningarna att vinst, som endast har sin grund i penningvärdets fall i möjligaste mån undantas från beskattning. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 24 avstyrkte 1959 års bevillningsutskott motionerna. Utskottet erinrade därvid om vad 1954 års bevillningsutskott anfört vid behandling av liknande, motionsledes väckt fråga samt anförde bl. a.

Såsom 1954 års bevillningsutskott uttalat kan det ur principiella synpunkter anses tveksamt, åtminstone då det gäller inkomst av jordbruksfastighet och rörelse, om fog finns för ståndpunkten att vinster på grund av penningvärddeförsämring skall beskattas på annat sätt än andra vinster. Men även vad beträffar vinster av den karaktär som motionärerna främst uppmärksammat, nämligen realisationsvinster, kan utgångspunkten för motionärernas yrkande diskuteras. Utskottet vill inte förneka att ett visst berättigande finns för yrkandet i sådana fall då en villafastighet, som används som bostad för ägaren, försäljes t. ex. på grund av ägarens avflyttning från orten. Men saken ligger annorlunda till då det gäller vinster som uppkommit vid spekulationsaffärer, vare sig objektet utgöres av fastighet eller t. ex. aktier. Ut-

skottet vill erinra om att bestämmelserna om beskattning av realisationsvinst syftar till att träffa de rena spekulationsaffärerna men att med hänsyn till bevisvärigheterna beskattningen utformats så att den drabbar alla vinstgivande överlåtelser som företas inom viss tid från förvärvet. Det bör även erinras om de lättnader i realisationsvinstbeskattningen som år 1951 genomfördes för att mjuka upp gränsen mellan full skatteplikt och full skattefrihet. I samband med införandet av bestämmelserna härom diskuterades även frågan om att utvidga skattefriheten för realisationsvinst till sådana fall, då vinsten uppkommit vid en försäljning som berott på omständigheter, varöver den skattskyldige inte kunnat råda. Därvid avsågs givetvis inte avyttring under expropriationshot, eftersom vinst vid sådan avyttring redan enligt tidigare gällande lagstiftning var skattefri. I proposition nr 170 till 1951 års riksdag konstaterades att det inte var praktiskt möjligt att införa särskilda bestämmelser för fall av antydd art. Det skulle nämligen bli synnerligen vanskligt att utforma bestämmelser, enligt vilka en objektivt hållbar gränsdragning skedde mellan de fall, som rimligen borde komma i åtnjutande av skattefrihet och andra fall, och vilka dessutom gav taxeringsmyndigheterna tillräcklig ledning vid taxeringsarbetet. Att göra skattefriheten beroende av om den skattskyldige kan visa, att någon spekulationsavsikt från hans sida inte förelegat, ansåg föredragande departementschefen inte böra komma i fråga.

Redan då det gäller det begränsade område realisationsvinstbeskattningen utgör möter således utomordentliga svårigheter att finna en tillfredsställande lösning av det förevarande problemet. Svårigheterna blir än större då problemet föres ut på beskattningsområdet i dess helhet. Det bör i detta sammanhang observeras att i fråga om vissa tillgångar, t. ex. fastigheter och aktier, försämringar i penningvärdet oftast medför en förhöjd köpeskilling, varigenom tillgångarna trots penningvärdeförsämringen bibehåller sina reella värden. Så är emellertid inte fallet beträffande t. ex. in-teckningar och obligationer, vilket innebär att egendomens ägare i realiteten gör en förlust. Om vinst genom penningvärdeförsämring undantas från beskattning, synes å andra sidan avdragsrätt kunna ifrågasättas för av samma anledning uppkommen förlust.

Såsom framgår av det ovan sagda har tidigare inte kunnat anvisas någon framkomlig väg, efter vilken en tillfredsställande lösning av det föreliggande problemet skall sökas. Utskottet kan inte finna att ändrade förut-sättningar nu föreligger härutinnan. Det i motionerna framförda förslaget om viss indexberäkning i fråga om realisationsvinster kan utskottet inte ansluta sig till bl. a. av det skälet att förslaget knappast innebär någon generell lösning av frågan och vidare på grund av svårigheterna att finna en godtagbar norm, varigenom t. ex. spekulationsaffärer, för vilka beskattning under alla förhållanden synes motiverad, kan avgränsas från andra transaktioner.

Avslutningsvis vill utskottet framhålla att det självfallet är angeläget att från det allmännas sida alla tänkbara åtgärder vidtas i syfte att bevara ett stabilt penningvärde. I detta hänseende pågår redan utredning. År 1955 tillsattes nämligen stabiliseringsutredningen med uppdrag att utreda spörsmål sammanhängande med den fulla sysselsättningens ekonomi m. m. I uppdraget ingår bl. a. att utreda möjligheten att upprätthålla ett stabilt penningvärde i ett samhälle med full sysselsättning.

Av innehållet i *de förevarande motionerna* må här återges följande.

I de likalydande *motionerna* I: 36 och II: 87 har inledningsvis erinrats om att egnahemsboendet är av stort värde för såväl den enskilde som samhället, särskilt ur familjesocial synpunkt. Det motverkas emellertid av realisationsvinstbeskattningens utformning. Om t. ex. en egnahemsägare till följd av arbete på annan ort, på grund av ändring i familjens storlek eller av liknande orsak avyttrar sitt egnahem för att därpå inköpa annan liknande fastighet, drabbas han ofta av realisationsvinstskatt på grund av penningvärdeförsämringen. Hans gamla fastighet har genom penningvärdets fall varit föremål för en nominell men icke reell värdestegring. Priset på den i byte förvärvade bostaden har givetvis också påverkats av penningvärdeförsämringen och står i paritet till försäljningspriset på den gamla fastigheten. I fall som dessa beskattas fiktiva vinster och anskaffningen av en annan bostad i form av egnahem försvåras, särskilt som i många fall endast en del av köpeskillingen för den gamla fastigheten kan gäldas med kontanter.

En lättnad i realisationsvinstbeskattningen skulle underlätta byte av bostad då så är erforderligt av arbetsmarknadspolitiska skäl, exempelvis på grund av byte av arbete eller på grund av familjens storlek. Det skulle vidare sammanfalla med realisationsvinstbeskattningens syfte, nämligen att det är s. k. spekulationsvinster som bör beskattas. Då fiktiva inkomster inte bör beskattas, bör det prövas om inte köpeskillning som erhålles för egnahem åtminstone under vissa omständigheter bör undantas från realisationsvinstskatt. Motionärerna uttalar att motsvarande åtgärder vidtagits på andra områden. Således innehåller förordningarna om fartygsfonder och s. k. eldsvådefonder bestämmelser, enligt vilka beskattning för ersättning för avyttrad eller genom eldsvåda förstörd egendom inte sker om återanskaffning sker inom viss tid. Vidare har 1959 års riksdag fattat beslut om att jordbruksfastighet eller del därav, som försäljes i rationaliseringssyfte, inte skall föranleda realisationsvinstskatt samt om att därest ny mark köpes i den gamlas ställe, köpet i fråga om realisationsvinstskatt inte skall räknas som nytt fång.

De skäl, som legat till grund för berörda lagstiftning, motiverar att liknande åtgärder vidtas i fråga om egnahem. Lämpligen kan det ske genom bestämmelse att försäljning av egnahem inte föranleder realisationsvinstskatt om köp av liknande fastighet sker inom viss tid. Detta bör gälla alla egnahem, således även sådana som ingår i jordbruksfastighet, emedan denna näring till följd av den pågående rationaliseringen starkt beröres av dessa spörsmål. Frågan om huruvida köp av nytt egnahem skall räknas som nytt fång ur realisationsvinstbeskattningssynpunkt samt frågan om undantag från realisationsvinstskatt skall medges även då köp av annan liknande fastighet inte sker, bör särskilt prövas vid utredning av dessa spörsmål.

Motionärerna i de likalydande motionerna I: 296 och II: 365 framhåller att realisationsvinstbeskattningen i många fall leder till en beskattning, som inte står i överensstämmelse med syftet med denna lagstiftning. Den vinst som beskattas beror ofta på penningvärdeförsämring och är av fiktiv natur. Frågan om beskattningens utformning vid en fortgående penningvärdeförsämring har aktualitet även beträffande andra inkomster än realisationsvinst. Beträffande rörelse, där viss tid, längre eller kortare, alltid förflyter mellan förvärv och avyttring av en vara, är det ett genomgående drag att vid penningvärdeförsämring vinst av rent fiktiv karaktär beskattas. Vid upplåtelse som inkluderar goodwill är förhållandet helt likartat med avyttring som föranleder realisationsvinstbeskattning, utom så till vida att någon avgörande tidsgräns ej finnes. Beträffande inkomst av tjänst och kapital föreligger inte samma problem, eftersom intäkter och avdrag regelmässigt upptages i samma penningvärde.

Vidare uttalar motionärerna att 1959 års bevillningsutskotts motivering för avstyrkande av yrkandet om utredning av förevarande fråga helt baserades på svårigheten att utforma riktiga och rättvisa regler på detta område. Det skulle emellertid vara utredningens uppgift att undersöka möjligheten att åstadkomma sådana bestämmelser. I de föregående år väckta motionerna i ämnet anvisades en utväg som borde prövas, nämligen att anknyta beräkningen av skattepliktig vinst till index. Säkerligen finns andra utvägar att komma till rätta med problemet. Det förhållandet, att penningvärdet under sist förflutna år varit relativt stabilt, utgör ingen garanti för ett fast penningvärde i framtiden. Även om vi skulle undgå en ny inflation, kommer här berörda fråga att få ökad aktualitet i och med de friare marknadsförhållanden som nu håller på att växa fram.

Motiveringen för yrkandet i de likalydande motionerna I: 416 och II: 441 återfinnes i motionen II: 440, vari bl. a. anförts följande beträffande beskattning av realisationsvinst vid försäljning av egna hem. Erfarenheterna utvisar att rörligheten på arbetsmarknaden ofta försvåras på grund av innehavet av ett eget hem. Arbetsmarknadsstyrelsen har hemställt om bemyndigande att få disponera arbetslöshetsmedel för stöd åt vissa egna hemsägare, som vid förflyttning på grund av arbetsbrist på orten gör förluster vid försäljning av den egna fastigheten. Även om fastigheten kan säljas med vinst kan rörligheten försvåras, exempelvis på grund av regeln att realisationsvinst beskattas om man förvärvat en fastighet mindre än tio år före avyttringen. Rörligheten på arbetsmarknaden skulle således främjas genom en ändring av skattelagstiftningen på detta område. En möjlighet är att lösa problemet efter mönster från USA. Ägare av en- eller tvåfamiljshus, på vilket han är mantalsskriven, skulle få rätt att sälja sin fastighet utan att realisationsvinsten beskattades, om han inom viss tid förvärvar en likvärdig fastighet. Tidpunkten för anskaffningen skulle räknas från det

ursprungliga förvärvet. Det skulle också kostnaden göra med tillägg för eventuell mellanavgift vid bytet.

Det kan även vara motiverat att undersöka möjligheterna att underlätta situationen för dem som förvärvar en bostadsrättslägenhet eller flyttar till ett hyreshus. Det är tänkbart att regeln om skattefrihet vid tvångsavflyttning skulle kunna tillämpas vid avflyttning på grund av arbetslöshet.

Utskottet

I de förevarande motionerna har uppmärksamrats vissa beskattningsfrågor som har samband med en försämring av penningvärdet. I motionerna I: 296 och II: 365 yrkas skrivelse till Kungl. Maj:t med hemställan om utredning i syfte att åstadkomma sådan ändring av skatteförfattningarna att vinst, som enbart har sin grund i penningvärdets fall, i möjligaste mån måtte undantas från beskattning. Yrkandena i motionerna I: 36 och II: 87 samt motionerna I: 416 och II: 441, vilka är av i huvudsak samma innebörd, har en mer begränsad räckvidd. Däri hemställas att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära en översyn av bestämmelserna rörande beskattning av realisationsvinst i syfte att möjliggöra undantag från sådan beskattning vid försäljning av egnehemsfastighet under särskilda förhållanden.

Vad angår realisationsvinstbeskattningen får utskottet till en början erinra om att denna i första hand avser att träffa spekulationsaffärer. Lagstiftningen var också ursprungligen utformad så att avseende vid tillämpningen fästes vid syftet med förvärvet av avyttrad egendom. Med hänsyn till bevissvårigheterna vidtogs emellertid efter någon tid den ändringen att alla vinstgivande överlåtelser inom viss tid från förvärvet skulle underkastas beskattning.

Denna utformning av realisationsvinstbeskattningen har efter hand visat sig medföra beskattningsresultat som framstått såsom stötande eller ur andra synpunkter är olämpliga. Som uttryck härför får anses den uppmjukning av gränsen mellan full skatteplikt och full skattefrihet, som vidtogs år 1951, och vidare det av 1959 års riksdag fattade beslutet att vinst vid sådan avyttring av jordbruksfastighet, som utgör led i åtgärder för jordbrukets eller skogsbrukets yttre rationalisering, inte skall betraktas som skattepliktig realisationsvinst.

Enligt utskottets mening leder realisationsvinstbeskattningen av egnehemsfastighet ofta till otillfredsställande resultat. Detta sammanhänger främst med penningvärdeförsämringen. Särskilt framträder det oskäligen i beskattningen i sådana fall då fastigheten använts såsom bostad för ägaren, och anledningen till avyttringen är att fastighetsägaren fått anställning på annan ort, där han för att erhålla bostad för sig och sin familj måst inköpa eller bygga en likvärdig fastighet eller på annat sätt lösa sitt bostadsproblem. Såsom motionärerna framhållit motverkar de nuvarande beskatt-

ningsreglerna en av t. ex. arbetsmarknadspolitiska skäl önskvärd omflyttning av arbetskraft. Då det i allmänhet inte förefinnes något spekulationsmoment i egnahemsägandet måste vidare realisationsvinstbeskattningen beträffande nu ifrågavarande fastigheter anses stridande mot det grundläggande syftet med denna beskattning.

Att lättnader i realisationsvinstbeskattningen av egna hem tillskapas för de fall då särskilda skäl kan åberopas, finner utskottet stå i god överensstämmelse med den nyssnämnda vid föregående års riksdag genomförda lagstiftningen av motsvarande innebörd beträffande jordbruksfastigheter, och utskottet vill därför tillstyrka att förevarande fråga göres till föremål för utredning. Enligt utskottets mening torde berörda lagstiftning kunna tjäna till ledning vid utredningsarbetets bedrivande.

Med det anförda tillstyrker utskottet skrivelseyrkandet i motionerna I: 36 och II: 87 samt I: 416 och II: 441.

Utskottets nu gjorda ställningstagande innebär i viss utsträckning även ett tillgodoseende av yrkandet i motionerna I: 296 och II: 365. Sistnämnda motioner är emellertid mer långtgående i det att motionärernas utredningsyrkande syftar till att från beskattning frita all vinst som enbart beror på penningvärdets fall. Frågan om att generellt utforma skattelagstiftningen så att hänsyn tas till förändringar i penningvärdet är enligt utskottets mening komplicerad, och utskottet anser sig i detta sammanhang böra inskränka sig till att tillstyrka utredning av det mer begränsade spörsmålet att befria vissa realisationsvinster från beskattning.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att riksdagen måtte — med bifall till de likalydande motionerna I: 36 av herrar Sundin och Eric Carlsson samt II: 87 av herr Larsson i Hedenäset ävensom de likalydande motionerna I: 416 av herr Lundström m. fl. och II: 441 av herr Ohlin m. fl. samt i anledning av de likalydande motionerna I: 296 av herrar Ringaby och Schött samt II: 365 av herr Björkman m. fl. — i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning rörande möjligheterna att från beskattning för realisationsvinst undanta vinst vid egnahemsförsäljning; samt

2) att de likalydande motionerna I: 296 av herrar Ringaby och Schött samt II: 365 av herr Björkman m. fl. måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anført och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 13 maj 1960

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Hagberg, Einar Eriksson, Snygg, Spetz, Jansson, Gustaf Elofsson, Bengtson, Oscar Carlsson och Kronstrand; samt

från andra kammaren: herrar Sundström, Nilsson i Svalöv, Kollberg, Allard, Kärrlander, Wiklund, Gustafson i Göteborg, Larsson i Luttra, Andersson i Essvik och Stiernstedt.

Reservation

av herrar *John Ericsson, Einar Eriksson, Snygg, Jansson, Oscar Carlsson, Sundström, Allard, Kärrlander, Wiklund* och *Andersson* i Essvik, vilka ansett att utskottet bort anföra och hemställa följande:

I de — — — (= utskottet s. 6 rad 8—18 uppifrån) — — — särskilda förhållanden.

Yrkande om utredning av beskattningen av vinst på grund av penningvärdeförsämring prövades senast av 1959 års riksdag, som på hemställan av bevillningsutskottet i betänkande nr 24 avslag yrkandet. Vad föregående års bevillningsutskott anfört i denna fråga liksom beträffande det samtidigt uppmärksammade spørsmålet om möjligheterna att i vissa fall befria vinst vid egnahemsförsäljning från beskattning har i det väsentliga redovisats i det föregående. Då det vad angår yrkandet om utredning rörande beskattningen av vinst på grund av penningvärdeförsämring inte sedan föregående års riksdagsbeslut i ärendet förekommit något, som bör föranleda ett ändrat ställningstagande från riksdagens sida, får utskottet — under åberopande av vad bevillningsutskottet då anfört — avstyrka motionerna I: 296 och II: 365.

Beträffande förslagen att egnahemsförsäljning i vissa fall borde undantas från realisationsvinstbeskattning har motionärerna erinrat om det av 1959 års riksdag fattade beslutet att vinst, som uppkommit vid sådan avyttring av jordbruksfastighet eller del därav som utgör led i åtgärder för jordbrukets eller skogsbrukets yttre rationalisering, inte skall anses som skattepliktig realisationsvinst. Med anledning härav vill utskottet påpeka att det i samband med genomförandet av nyssnämnda lagstiftning från vissa håll ifrågasattes om inte liknande skatteeftergift vore berättigad i andra fall, därvid bl. a. vinst vid försäljning av egnahemsfastighet avsågs. I proposition nr 44, vari förslag till de nya bestämmelserna förelades 1959 års riksdag, liksom i bevillningsutskottets av riksdagen godkända betänkande nr 43 framhölls emellertid att anledning saknades att låta lagstiftningen omfatta även dylika fall. Det påpekades att den i propositionen föreslagna skattebefrielsen inte avsågs skola tillkomma någon viss kategori fastighetsägare, utan att det avgörande skulle vara anledningen till fastighetsförsäljningen. De förordade

skattelättnaderna kunde enligt bevillningsutskottets mening motiveras från samma utgångspunkter som den sedan länge gällande lagstiftningen om skattefrihet för realisationsvinst vid expropriation eller liknande tvångsförsäljning.

Skäl av denna art kan enligt utskottets mening knappast anföras till förmån för motionärernas förslag att i vissa fall undanta vinst vid egnahemsförsäljning från beskattning. Utskottet anser således — i likhet med föregående års bevillningsutskott — att lagstiftningen om lättnader i realisationsvinstbeskattningen vid försäljning av jordbruksfastighet i rationaliseringssyfte inte motiverar motsvarande åtgärder i de i motionerna I: 36 och II: 87 samt motionerna I: 416 och II: 441 avsedda fallen. Då det dessutom — såsom 1959 års bevillningsutskott understrukt — är förenat med utomordentligt stora svårigheter att tillskapa ur rättvisesynpunkt godtagbara regler, enligt vilka undantag från realisationsvinstbeskattning skulle medges vid egnahemsförsäljning, anser utskottet den i motionerna önskade utredningen inte böra komma till stånd.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att följande motioner, nämligen

- 1) de likalydande motionerna I: 36 av herrar Sundin och Eric Carlsson samt II: 87 av herr Larsson i Hedenäset,
- 2) de likalydande motionerna I: 296 av herrar Ringaby och Schött samt II: 365 av herr Björkman m. fl., ävensom
- 3) de likalydande motionerna I: 416 av herr Lundström m. fl. och II: 441 av herr Ohlin m. fl.,
icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.